

Κεφαλάρι

[δοιπορικά-Τουρισμός](#)

Ένας από τους ομορφότερους ιερούς ναούς της πατρίδας μας είναι αυτός της Ζωοδόχου Πηγής στο Κεφαλάρι Αργολίδας.

Δύο είναι τα βασικά στοιχεία που τον κάνουν ξεχωριστό. Το πρώτο είναι ότι βρίσκεται σε μια περιοχή που το πράσινο και τα νερά του ιστορικού ποταμού Ερασίνου την κάνουν μαγευτική.

Το δεύτερο είναι ότι ο ναός είναι χτισμένος μέσα σε ένα σπήλαιο του όρους Χάον.

Για να επισκεφθούμε τον ναό αυτό, θα πρέπει να ταξιδέψουμε ως το Κεφαλάρι Αργολίδας, ένα πανέμορφο χωρίο 5 χιλιόμετρα νότια του Άργους.

Στο σημείο που βρίσκεται ο ναός, υπήρχε παλαιότερος ναός ο οποίος καταστράφηκε στις 28 Μαΐου του 1918. Η καταστροφή επήλθε από μια ισχυρότατη έκρηξη σε αποθήκη πυρομαχικών που βρισκόταν κοντά στον ναό. Σε αυτήν την έκρηξη έχασαν την ζωή τους 45 άνθρωποι. Το πόσο ισχυρή ήταν το δείχνει το γεγονός ότι έσπασαν τζάμια σπιτιών και καταστημάτων στο Άργος και στο Ναύπλιο. Ο παλιός ναός είναι γνωστός ως: «Παναγία η Κεφαλαριώτισσα». Είχε μήκος 16, πλάτος 6 και ύψος 4 μέτρα. Τα 9 από τα 16 μέτρα του μήκους του βρίσκονταν μέσα στο σπήλαιο.

Μετά την καταστροφή του παλιού ναού, πολλοί Αργίτες δραστηριοποιήθηκαν με σκοπό την ανέγερση ενός νέου ιερού ναού. Στην προσπάθεια αυτή, προσέφεραν τα μέγιστα οι Αργίτες μετανάστες στην Αμερική, που κατάφεραν να μαζέψουν το ποσό των 15.000 δολαρίων. Με αυτά τα χρήματα και βάσει των σχεδίων του αρχιτέκτονα Καραθανασόπουλου, κτίστηκε ο νέος ναός της Ζωοδόχου Πηγής στο Κεφαλάρι. Οι εργασίες ανέγερσης διήρκεσαν δύο χρόνια από το 1922 έως το 1924.

Κατά την διάρκεια της Γερμανικής κατοχής, θέλησαν οι κατακτητές να κτίσουν στην στέγη του ναού αντιαεροπορικό πυροβολείο και να κόψουν τον μεγάλο πλάτανο που υπήρχε δίπλα ώστε να μην εμποδίζει την λειτουργία του πυροβολείου. Μετά από παρέμβαση όμως, του ιερέα Κωνσταντίνου Παπαδημητρίου στον Γερμανό διοικητή Ντάσιγγερ, απετράπη τόσο η κατασκευή του πυροβολείου όσο και η κοπή του πλάτανου. Σε αυτόν τον πλάτανο τα χρόνια πριν την επανάσταση του 1821, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, συγκέντρωνε Έλληνες και τους προετοίμαζε για τον αγώνα κατά των Τούρκων. Την σπηλιά δε όπου είναι κτισμένη η εκκλησία, την χρησιμοποιούσαν ως καταφύγιο και κρυφό σχολειό τα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Αυτό που σεβάστηκε όμως, ο Γερμανός κατακτητής, δεν

σεβάστηκαν οι Έλληνες στις μέρες μας και έτσι, δυστυχώς, ο γέρο-πλάτανος δεν υπάρχει πια.

Το 1955 κατασκευάστηκε το υπέροχο κωδωνοστάσιο της εκκλησίας, με δωρεά 1.000 δολαρίων του Κωνσταντίνου Σωτηρόπουλου. Τα σχέδια του κωδωνοστασίου έκανε ο αρχιτέκτονας Γεώργιος Βαλάτας.

Οι εργασίες στον περιβάλλοντα χώρο του ναού συνεχίζονται ακόμα και σήμερα. Μέσα στο σπήλαιο, βάθους 110 μέτρων, έχει κτιστεί ένα προσκύνημα ονομαζόμενο Γολγοθάς. Στο ίδιο σπήλαιο υπάρχει βράχος που κρέμεται από την οροφή και σταματά λίγο πάνω από το έδαφος. Το 1972 έγιναν ανασκαφές στο εν λόγω σπήλαιο, που έφεραν στο φως ευρήματα της παλαιολιθικής εποχής.

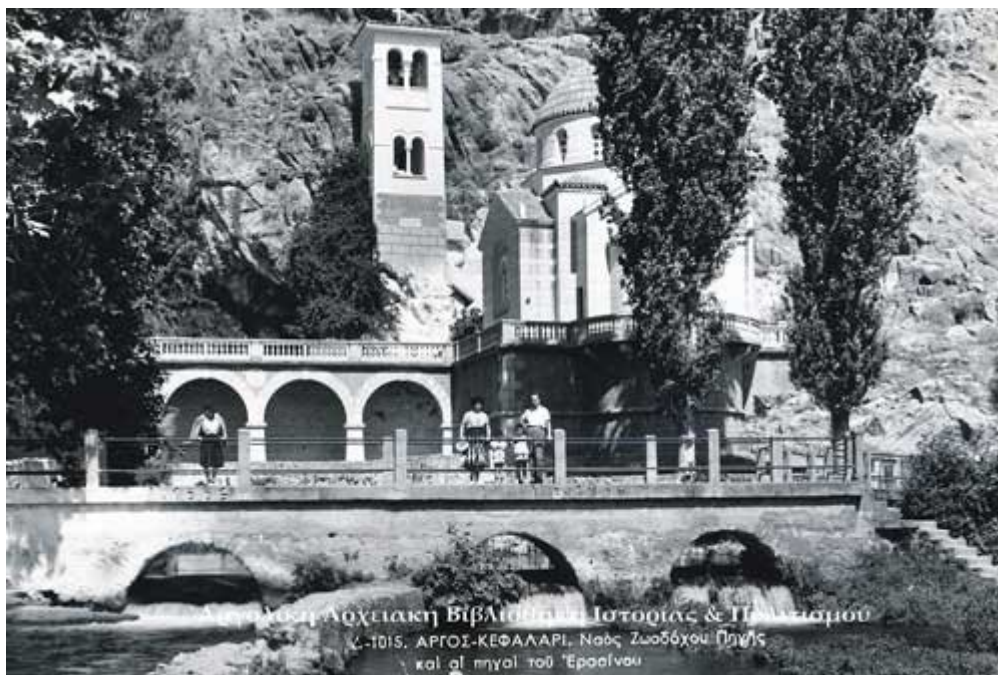
Ο θαυμάσιος ναός της Ζωοδόχου Πηγής στο Κεφαλάρι, εορτάζει την Παρασκευή της Διακαινησίμου (την Παρασκευή μετά το Πάσχα). Την ημέρα αυτή γίνεται μεγάλο πανηγύρι και πιστοί επισκέπτονται τον ναό από όλα τα μέρη της Ελλάδας.

Σε ένα υπέροχο περιβάλλον, πάνω από την πηγή του ποταμού Ερασίνου, βρίσκεται ο ιερός ναός της Ζωοδόχου Πηγής Κεφαλαρίου ή Παναγία η Κεφαλαριώτισσα. Χτίστηκε κατά την παράδοση, το 1634, καταστράφηκε το 1918 και ξανακτίστηκε το 1928 από τους Αργείους και ιδιαίτερα με δαπάνες του Παναργειακού Συλλόγου “ΔΑΝΑΟΣ” που βρίσκεται στην Ατλάντα της Αμερικής.

Ιστορικές φωτογραφίες του ναού της Ζωοδόχου Πηγής

Κεφαλάρι Αργολας. Δεκαετία 1930. Αρχείο: Αργολική Αρχαιολογική Βιβλιοθήκη Ιστορίας & Πολιτισμού

Αργολική Αρχαιολογική Βιβλιοθήκη Ιστορίας & Πολιτισμού
 Γ. ΤΣΙΣ, ΑΡΓΟΣΙ-ΚΕΦΑΛΑΡΙ, Νέος Ζωοδόχου Πηγής
 και οι πηγές του Έρσεινου

Ύδωρ το ζωήρυτον της Πηγής....

Οδοιπορικό γεμάτο ευλογία Θεού ...και αμέτρητες εικόνες της Υπεραγίας Μητέρας μας ...της ανεξάντλητης πηγής της αιωνίου ζωής ...Καλώς ήλθατε αδερφοί μας στον ευλογημένο τόπο μας !!!

Ο ναός σου Θεοτόκε ανεδείχθη παράδεισος, ως ποταμούς και ζώους αναβλύζων
ιάματα ὡς προσερχόμενοι πιστῶς, ὡς Ζωοδόχου ἐκ Πηγῆς, ῥώσιν ἀντλούμεν, καὶ
ζωὴν τὴν αἰώνιον, πρεσβεύεις γὰρ σὺ τῶ ἐκ σοῦ τεχθέντι, Σωτήρι Χριστῷ,

σωθήναιτας ψυχάς ημών.

ΣΤΙΓΜΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΑΤΡΕΥΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΕΟΡΤΗ

Η Εκκλησία μας κάθε χρόνο γιορτάζει, την Παρασκευή της Διακαινησίμου εβδομάδος, την εορτή της Ζωοδόχου ή Ζωηφόρου Πηγής. Η εορτή αυτή καθιερώθηκε ως εξής. Στη Κων/πολη, τον 5ο αιώνα, ανευρέθη υπό του βασιλέως Λέοντος Α΄ του Θρακός (457-474), του επικαλουμένου Μακέ(λ)λη, αγίασμα της Παναγίας, πλησίον του οποίου ο βασιλεύς έκτισε μεγαλοπρεπέστατο ναό αφιερωμένο στη Ζωοδόχο ή Ζωηφόρο Πηγή, δηλαδή την Παναγία μας. Η Παναγία μας ονομάζεται έτσι, γιατί δέχθηκε μέσα στα σπλάχνα της τον χορηγό και εξουσιαστή της ζωής τον Χριστό. Έτσι για το αγίασμα που ανέβλυζε συνεχώς και παρείχε ιάσεις δίπλα στο ναό δεν μπορούσε να υπάρξει καλύτερο όνομα. Τα εγκαίνια του ναού αυτού ετελέσθησαν την Παρασκευή της Διακαινησίμου εβδομάδος και έκτοτε καθιερώθηκε να γιορτάζει η Εκκλησία μας τη μνήμη των εγκαινίων αυτού του ναού κάθε χρόνο την ίδια μέρα. Ο ναός αυτός υπέστη κατά καιρούς διάφορες καταστροφές από σεισμούς και επιδρομές εχθρών, με μεγαλύτερη καταστροφή κατά την τουρκοκρατία, οπότε κατεδαφίσθη ολοσχερώς. Ανοικοδομήθηκε και πάλι το 1833-1834 (εντός 15 μηνών) επί σουλτάνου Μαχμούτ

του Β' και πατριάρχου Κωνσταντίου του Α'. Είναι ο γνωστός ναός της Ζωοδόχου Πηγής του Μπαλουκλή. Ο περιηγητής Gerlach (1576) αναφέρει για πρώτη φορά τους θρυλικούς ιχθύς εκ των οποίων προήλθε και η τουρκική ονομασία Μπαλουκλή (Θ.Η.Ε. 5,1242).

Έτσι την Παναγία μας, που την τιμάμε όλη την διάρκεια της Σαρακοστής με την ακολουθία των Χαιρετισμών, την τιμάμε και αμέσως μετά την ανάσταση με τη γιορτή της Ζωοδόχου Πηγής. Θα λέγαμε ότι η γιορτή αυτή είναι και η πρώτη θεομητορική γιορτή μετά την ανάσταση του Χριστού. Και η γιορτή αυτή δεν είναι τόσο η ανάμνηση του σπουδαίου αυτού γεγονότος, της ευρέσεως δηλαδή του αγιάσματος της Παναγίας μας και της ανεγέρσεως του ναού, όσο ένας πανηγυρισμός και μία υπενθύμιση της ζωντανής πραγματικότητας, ότι η Παναγία μας -κατ' άνθρωπον- είναι η πηγή της ζωής. Ότι ο Χριστός είναι η αληθινή ζωή. Ότι ο Χριστός μας είναι ο χορηγός της ζωής.

Λέγει ο Μωυσής στο Δευτερονόμιο (8,3)· «Ο Θεός σας ταλαιπώρησε, σας άφησε και πεινάσατε και μετά σας έστειλε το μάννα, που δεν το ξέρανε οι πατέρες σας. Και το έκανε αυτό για να αντιληφθείτε «ότι ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται ο άνθρωπος, αλλ' επί παντί ρήματι τω εκπορευομένω δια στόματος Θεού». Δηλαδή ο άνθρωπος ζει θαυματουργικά ακόμη κι όταν δεν υπάρχουν τα υλικά εφόδια, όταν το θέλει ο Θεός. Έτσι οι Ισραηλίτες ενώ πέρασαν σαράντα χρόνια πεζοπορώντας στην έρημο, εν τούτοις, τα ρούχα τους και τα παπούτσια τους δεν πάλιωσαν και δεν φθάρθηκαν, τα δε πόδια τους δεν πιάσανε κάλους (Δευτ. 8,4). Το ρητό αυτό του Δευτερονομίου το ανέφερε ο Χριστός στους πειρασμούς του, όταν ο διάβολος του είπε να κάνει τις πέτρες ψωμιά. Ο Χριστός ως άνθρωπος, όπως και ο Μωυσής και ο Ηλίας, έζησαν σαράντα μερόνυχτα χωρίς τροφή με τη δύναμη του Θεού. Εδώ είναι και το νόημα της νηστείας. Λέμε· «δεν μπορώ να ζήσω χωρίς κρέας και χωρίς γάλα και τις άλλες αρτύσιμες τροφές». Κι όμως απαιτεί η Εκκλησία μας να νηστεύσουμε, για να μας διδάξει ότι ο Θεός δίνει ζωή· όχι οι τροφές αυτές καθ' εαυτές. Συνήθως εμείς νομίζουμε πως οι ανάλογες θερμίδες που λαμβάνουμε καθημερινά αυτές μας συντηρούν στη ζωή. Επίσης νομίζουμε ότι η υλική τροφή έχει ζωτικές ουσίες από μόνη της και συνεπώς έχει τη δύναμη να μας ζωοποιεί. Ενώ στην πραγματικότητα ακόμη και οι τροφές μας συντηρούν, διότι υπάρχει η θεία ενέργεια μέσα σ' αυτές. Η τροφή από μόνη της δεν έχει ζωή και δεν μπορεί να δώσει ζωή.

Αν παρατηρήσουμε με προσοχή τα δελτία ειδήσεων των μέσων ενημερώσεως ή διαβάσουμε πολιτικά και στρατιωτικά περιοδικά, θα διαπιστώσουμε ότι συνεχώς μιλάνε για «ζωτικά εδάφη» ή «για ζωτικά συμφέροντα» ή για «ζωτικές ανάγκες».

Και τα λέμε αυτά, διότι έχει απομακρυνθεί ο άνθρωπος από την αλήθεια του ευαγγελίου τόσο, ώστε να πιστεύει ότι τα εδάφη που έχουν πετρέλαιο ή ουράνιο ή πολύτιμα μεταλλεύματα, ή τα υλικά συμφέροντα που έχει σε διαφόρους τομείς αυτά είναι που του χορηγούν ζωή. Και, χάριν αυτής της υλικής ζωής που νομίζει ότι αυτά του χορηγούν, κάνει πολέμους αιματηρότατους, καταστρέφει οικολογικά τον πλανήτη μας, καταστρέφει τον πολιτισμό μας, βυθίζει στο πένθος και στον πόνο μεγάλα τμήματα της γης. Κι ενώ κάθε κράτος διώκει απηνώς τους ληστές, δολοφόνους, τρομοκράτες που βρίσκονται στην επικράτεια του, εν τούτοις, σε κρατικό επίπεδο εφαρμόζει τις ίδιες μεθόδους με τους εκτός νόμου ευρισκομένους πολίτες του. Να η κατάντια που φθάνουμε, λόγω της ειδωλολατρίας μας και της αλλοτριώσεως μας από το Θεό.

Εκτός όμως από την υλική ζωή που παρέχει ο Θεός, την παροδική και θνητή, παρέχει και την αιώνια, την άφθαρτη, την ουράνια. Η ζωή η επί γης έχει μικρή αξία αυτή καθ' εαυτή. Η ζωή η αιώνια έχει την αιώνια αξία. Δεν μας έπλασε ο Θεός για να ζούμε εξήντα ή εβδομήντα ή περισσότερα ή λιγώτερα χρόνια. Είμαστε λογικά όντα αθάνατα. Σε τρία- τέσσερα εκατομμύρια είδη ζώων, μόνο ο άνθρωπος έχει λογική, συνείδηση, πολιτισμό, πόθο αιωνιότητας. Μόνο ο άνθρωπος τα έχει αυτά, γιατί μόνο ο άνθρωπος πλάστηκε γι' αυτό το σκοπό.

Στο κατά Ιωάννη ευαγγέλιο, στο 6ο κεφάλαιο, ο Χριστός, αφού τον αναζήτησαν οι Εβραίοι για να τον συναντήσουν, μετά το θαύμα του χορτασμού των πεντακισχυλίων, τους είπε· «με ζητάτε όχι γιατί είδατε θαύματα, αλλά γιατί φάγατε από τους άρτους και χορτάσατε. Τα ενδιαφέροντά σας είναι κυρίως υλικά. Μη ενδιαφέρεσθε όμως αποκλειστικά και μόνο για την τροφή που φθείρεται, αλλά κυρίως να ενδιαφέρεσθε για την τροφή που μένει άφθαρτη και σας χαρίζει την αιώνια ζωή και την οποία τροφή θα σας δώσει ο υιός του ανθρώπου». Μετά απ' αυτή τη σύσταση και επειδή τον προκάλεσαν οι Εβραίοι να κάνει ένα θαύμα παρόμοιο με το θαύμα που έκανε ο Μωυσής, όταν τους έδινε το μάννα από τον ουρανό, ο Χριστός τους είπε ότι ο Μωυσής τους έδωσε τον άρτο από τον ουρανό, αλλά ο πατέρας μου σας δίδει αυτή τη στιγμή τον άρτο από τον ουρανό αλλά τον αληθινό άρτο». Το μάννα ήταν μεν τροφή από τον ουρανό αλλά υλική. Διατηρούσε μόνο την βιολογική ζωή. Ο αληθινός άρτος δίνει την αιώνια ζωή.

Μετά την αποκάλυψη αυτή, ο Χριστός είπε πολύ βαρυσήμαντα αλλά και πολύ ακατανόητα και παράδοξα λόγια. «Ο πατέρας μου δίνει τον άρτον τον εκ του ουρανού, τον άρτο τον αληθινό, αυτόν που δίνει ζωή στον κόσμο». Και όταν του είπαν οι Εβραίοι να τους δώσει απ' αυτό τον άρτο, εκείνος τους αποκάλυψε ότι·

«Εγώ ειμί ο άρτος της ζωής», δηλαδή ο άρτος που δίνει ζωή. «Αυτός που έρχεται κοντά μου δεν θα πεινάσει, κι αυτός που πιστεύει σε μένα δεν θα διψάσει ποτέ». Άρχισαν να γογγύζουν οι Εβραίοι, γιατί ο Χριστός ονόμασε τον εαυτό του «άρτος ζωής». Όταν τους χόρτασε υλικά με θαύμα, δεν γόγγυσαν και τον θεωρούσαν προφήτη και ήθελαν να τον κάνουν βασιλιά. Τώρα όμως που αντιλαμβάνονται ότι χάνουν το υλικό φαγοπότι γογγύζουν. Να ποια είναι τα κύρια ενδιαφέροντα των ανθρώπων.

Ο Χριστός όμως το επανάλαβε ξανά και τους είπε ότι οι πατέρες τους φάγανε στην έρημο το μάννα, που το θεωρούσαν άρτο ουράνιο, αλλά πεθάνανε. Ενώ ο άρτος αυτός, που είναι ο εαυτός του, όποιος τον τρώγει δεν πεθαίνει. Άρα προσέξτε· σας ελευθερώνω από τον θάνατο· μην έχετε το νου σας όλο στην φθαρτή ζωή και τροφή. «Εγώ ειμί ο άρτος ο ζων», δηλαδή ο ζωντανός άρτος, «ο εκ του ουρανού καταβάς. Εάν τις φάγη εκ τούτου του άρτου ζήσεται εις τον αιώνα. Και ο άρτος δε ον εγώ δώσω, η σάρξ μου εστί, ην εγώ δώσω υπέρ της του κόσμου ζωής. Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα έχει ζωήν αιώνιον, και εγώ αναστήσω αυτόν εν τη εσχάτη ημέρα...ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει καγώ εν αυτό». Με τα λόγια αυτά ο Χριστός αποκαλύπτει ότι την αληθινή και αιώνια ζωή την αποκτά κανείς με τη συμμετοχή του στο μυστήριο της θείας ευχαριστίας.

Να λοιπόν το μήνυμα της γιορτής της Ζωοδόχου Πηγής. Μας υπενθυμίζει, για άλλη μια φορά, ότι η Παναγία μας γέννησε τον Χριστό, ο οποίος είναι η ζωή και ο χορηγός της ζωής. Ο χορηγός υλικής και πνευματικής ζωής, θνητής και αθανάτου, φθαρτής και αφθάρτου. Και ότι με τα μυστήρια της Εκκλησίας μας μπορούμε και εμείς να ενωθούμε με το Χριστό και ν' αποκτήσουμε ζωή αιώνια, αληθινή, ευτυχισμένη.

ΑΡΧ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ

->

Μιά ιερή ιστορία παραμυθία στον πόνο του αποχωρισμού...

«Το πιο φημισμένο αγίασμα βρισκόταν εκτός των τειχών της πόλης, στο προαύλιο της τιμώμενης ορθόδοξης εκκλησίας της Θεοτόκου των Ιχθύων στο Μπαλουκλί, που είχε ιδρυθεί τον πέμπτον αιώνα. Το 1453, ένας μοναχός τηγάνιζε ψάρια εκεί, όταν του ανακοίνωσαν πως η Πόλη θα κυριευθεί από τους Οθωμανούς. Αρνήθηκε να πιστέψει τα νέα, εκτός αν τα μισοτηγανισμένα ψάρια ξαναζωντάνευαν και πηγδούσαν απ' το τηγάνι πίσω στο πηγάδι. Πράγματι πήδησαν, και τα μισομαυρισμένα ψάρια, που είχαν από θαύμα διατηρηθεί στη ζωή, επιδεικνύονταν στους επισκέπτες μέσα σ' ένα πηγάδι, στο βάθος μιας σκάλας με πολλά σκαλοπάτια, μέχρι τον αιώνα μας. Πολλοί πίστευαν πως όταν τα ψάρια θα τηγανίζονταν κι απ' την άλλη, η Πόλη θα ξαναγινόταν χριστιανική. Οικογένειες προσέρχονταν για να ικετέψουν τη Θεοτόκο των Ιχθύων να τους βοηθήσει ν' αποκτήσουν ένα παιδί. Αν τελικά εκπληρωνόταν η επιθυμία τους, πλήρωναν στο μοναστήρι για επτά χρόνια μια μικρή χρηματική συνεισφορά. Άρρωστοι προσκυνητές έφταναν ξυπόλητοι μια φορά την εβδομάδα αναζητώντας γιατρεία. Μάτια, δόντια και χέρια από ασήμι πουλιόνταν στην αυλή του μοναστηριού για να εναποτεθούν στο κατάλληλο μέλος του σώματος των πασχόντων. Όταν οι προσκυνητές έβλεπαν κανένα ψάρι στο πηγάδι, κραύγαζαν από χαρά. Οι ιερείς έχυναν κουβάδες νερού πάνω τους, για να πάρουν κάποια εισφορά. Μια εικόνα της Θεοτόκου των Ιχθύων περιφερόταν σε τακτά χρονικά διαστήματα ανά την πόλη, για να φέρει παρηγοριά σε όσους κείτονταν άρρωστοι στο κρεβάτι και να

ευλογήσει τα νεόχτιστα σπίτια».

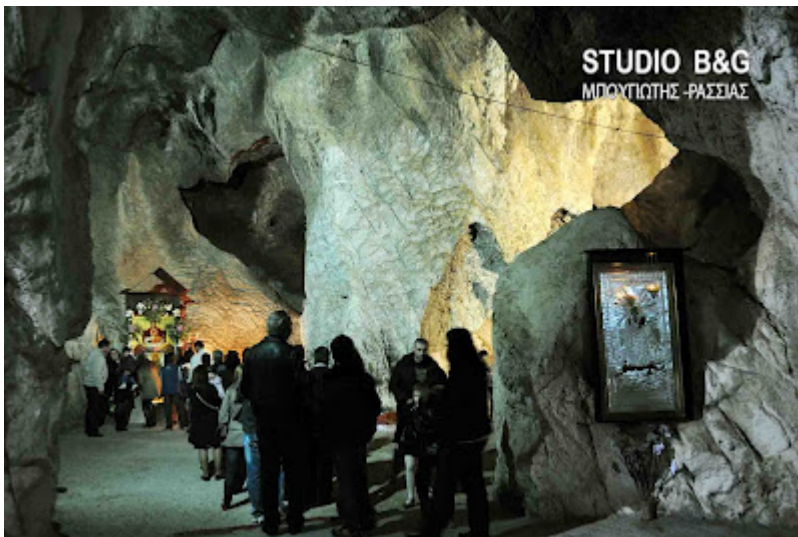
Ο Βιζυηνός έγραψε και ποίημα για το Μπαλουκλί και το συγκεκριμένο θρύλο:

Φωτο:flickr.com

Σαράντα μέρες πολεμά ο Μωχαμέτ να πάρη
την Πόλη την μεγάλη.
Σαράντα μέρες έκαμεν ο 'γούμενος το ψάρι
στα χείλη του να βάλη.
Απ' τες σαράντα κι ύστερα, πεθύμησε να φάγη
τηγανισμένο ψάρι.
Αν μας φυλάγ' η Παναγιά καθώς μας'ε φυλάγει
την Πόλη ποιος θα πάρη;
Ρίχτει τα δίχτυα στον γιαλό, τρία ψαράκια πιάνει
Θεός να τα βλογήση!
Το λάδι βάλλει στην φωτιά μες στ' αργυρό τηγάνι
για να τα τηγανίση.
Τα τηγανίζ' από την μια, και πά' να τα γυρίση
κι από το άλλο μέρος.
Ο παραγιός του βιαστικά πετά να του μιλήση

και τάχασεν ο γέρος!
Μην τηγανίζης, γέροντα, και μόσχισε το ψάρι
στην Πόλη την μεγάλη!
Την Πόλη την εξακουστή οι Τούρκοι έχουν πάρει
μας κόβουν το κεφάλι!
Στην Πόλη Τούρκου δεν πατούν κι Αγαρηνού ποδάρια!
Με φαίνεται σαν ψεύμα!
Μ' αν είν' αλήθεια το κακό, να σηκωθούν τα ψάρια
να πέσουν μες στο ρεύμα!
Ακόμ' ο λόγος βάσταγε, τα ψάρι' απ' το τηγάνι
την μια μεριά ψημένα
πηδήξανε κι επέσανε στις λίμνης την λεκάνη
γερά, ζωντανεμένα.
Ακόμ' ώς τώρα πλέουνε, κόκκιν' από το μέρος
όπου τα είχε ψήσει.
Φυλάγουν το Βυζάντιο ν' αναστηθή κι ο γέρος
να τ' αποτηγανίση
Γ.ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Πηγές: kefalari.com.gr – panagiakefalari.blogspot.gr – .matia.gr